

[Engell]

der også udarbejdelsen af bevaringsplaner må være et kommunalt anliggende. Staten bør gennem lovgivning give kommunerne samt de foreninger og lokale interesser, der i øvrigt er aktive omkring bevarelsen af bygningsværdierne, et værktøj i hænde.

Men efter vores opfattelse skal Planstyrelsen ikke fare land og rige rundt med et katalog og banke kommunerne i hovedet, selv om det ind imellem kunne være ønskeligt. Det er lokalt, at der skal skabes forståelse og engagement. Når smukke og værdifulde bygninger forsvinder, er det først og fremmest det lokale miljø, som bliver fattigere. River man et bevaringsværdigt hus ned, rammer det én selv først og fremmest.

Omvendt har vi set mange eksempler på fine løsninger. Lad os bare nævne Uldspinderiet Thisted, Klædefabrikken i Usserød, Brandts Fabrik i Odense og Miehes gamle bygninger i Rold, eksempler, som jo er kendt over det ganske land.

Den registrering, som ministerens forslag lægger op til, vil uden tvivl blive et godt værktøj. Vi er, som den socialdemokratiske ordfører, naturligvis opmærksom på, at der er tale om en ny og ganske omfattende opgave for kommunerne. Vi har noteret os kommentarerne fra Kommunernes Landsforening. Vi bør nok lytte til de råd, der kommer derfra, sådan at det praktiske registreringsarbejde ikke bliver mere belastende og dyrere end nødvendigt.

Men efter konservativ opfattelse er der også tale om opgaver, som kommunerne selv har og bør have en klar interesse i. Hvem er dog nærmere til at beskytte og bevare de lokale værdier end de folkevalgte, der har ansvaret for udviklingen i det lokale område? Bygningsbevaringer og bevaring af værdifulde miljøer må dog være en kær og nærliggende opgave for dem, der ønsker, at de lokale samfund skal give deres borgere rige og smukke oplevelser.

Vi er enige i det forslag, der placerer de bygningsbevarende interesser stærkere i den kommunale planlægning. Hermed lægges der op til, at dette område får en langt stærkere placering i planlægningen, forhåbentlig med det resultat, at flere bevaringsværdige bygninger og miljøer kan bibeholdes.

Vi lægger også vægt på, at der er tale om levende miljøer. Som ministeren også understreger, er det ikke bare et spørgsmål om at beholde gamle bygninger, uden at de har en anvendelse

enten til at bo i eller til at arbejde i, et sted, hvor mennesker lever og virker.

Ifølge forslaget fjernes den hidtidige 100-årsregel i forbindelse med bygningsfredning. Det mener vi er et rigtigt forslag. Arkitektoniske kvaliteter kan ikke diskuteres ud fra en aldersgrænse. Tværtimod må man sige, at netop meget nyere byggeri er utrolig sårbart på grund af de kunstneriske kvaliteter og raffinementer. Der er da en risiko for, at bygningerne kan miste deres arkitektoniske værdier, hvis om- og tilbygninger ikke respekterer de kvaliteter, som byggeriet indeholder. Det er også godt, at man gennem fredning har sikret en række af disse byggerier. Ser vi på hovedstadsområdet, gælder det for eksempel Bakkehusene i Bellahøj, Utzons huse i Fredensborg og Bella Vista i Klampenborg for bare at nævne nogle eksempler.

I den allerseneneste tid har vi, som jeg nævnte, også oplevet dejlige og særprægede bygninger enten blive nedrevet eller stående på kanten af nedrivning. Det gælder bl.a. Trekrøner Bryghuset i Valby og præstegården på Fyn. Jeg skal ikke gå i detaljer med disse sager. Forhåbentlig lykkes det at bevare bryghuset. Præstegården så vi jo forleden falde for bulldozerne. Jeg vil blot sige, at det er trist og synd, hvis sådanne bygninger forsvinder. Men det er mest synd for de lokalsamfund, som bliver fattigere ved det.

I flere situationer har det vist sig, at en fornuftig forhandlingsfrist kunne åbne vejen for en løsning af problemerne, så der blev bedre tid til at finde en konstruktiv model. Vi mener ikke i den konservative gruppe, at det er rimeligt, at man den ene dag kan erklære en bygning for bevaringsværdig og næste dag se, at den bliver nedrevet. Gennemfører vi ministerens forslag, vil det ikke kunne ændre på denne situation. Derfor mener vi i den konservative gruppe, at der i forbindelse med udvalgsbehandlingen kan være grund til at se på, om der kan findes metoder, f.eks. en frysning af situationen i en periode, der kan give bedre tid til at sikre bevaringsinteresserne.

Vi overser ikke, at der er 300.000 bevaringsværdige bygninger, hvor der naturligvis ikke er mulighed for hverken statsligt eller kommunalt at gå ind med store summer. Men omvendt mener vi, at der må kunne findes andre veje, og dem vil vi gerne undersøge omhyggeligt.